

Aki a szegedi huszárokat forradalmosította.

Két évi kutatás után elfogták Gál Károly huszármestert, aki kommunista agitátor és bigamista.

SZEGED, október 4.
(Saját tudósítónktól.)

Az államrendőrség detektiv-osztálya érdekes letartóztatást fogantatott. A forradalmi idők szegedi szereplőinek egyik legnevezetesebb alakját: Gál Károly huszármestert tartóztatták le az egyik zugszállodában, több mint két évi hasztalan nyomozás után. Aki a forradalmi Szeged történetét ismeri, azelőtt nem lehet ismeretlen Gál huszármester szereplése. Gál az első forradalom kitörésekor kezdett szerepet játszani Szeged politikai életében. A jó megjelenésű és szinte csodálatos szónoki képességgel megáldott őrmester a huszárok szakszervezetének lett az elnöke. Mint ilyen, tevékeny részt vett a huszárok forradalmasításában. Működésének meg is lett a hatása: a huszárokat ott látjuk minden rendezvényénél, az Üzletvezetőség épülete előtt történt véres összeütközésnek ok a kezdeményezői és támaszai a közeli proletárdiktatúrának. Gál őrmester huszáraitól körülvéve ott van minden gyűlésen, melyek közül egyik sem mulhatott el az ő izgató beszéde nélkül.

A proletárdiktatura kikiáltásának napjától kezdve még nagyobb lett az egyszerű őrmester hatalma. Vezetője lett a franciaellenes mozgalomnak és hangos követelője a vérrel való proletárkormányzásnak. Tiszteket terrorizált az utcákon, védtelen polgárok mellől tépte le a nemzeti kokárdát, garázdálkodásának a franciák kiutasítási parancsa vetett véget, amikor is Gál őrmester elviharos és mindenre kész embereivel Algyőre vonult, hol legelső dolga volt az ottani Heimann-malmot teljesen kifosztani, majd „elkommunizálták” a falu tehetőse polgáraitól a vágómarhákat, lovakat és többszáz ezer koronás zsákmánnyal Turkevére mentek. Utközben természetesen jópénzért tudtak az algyői zsákmányon. Turkevére a proletárdiktatura összeomlásáig garázdálkodott a Gál-különítménnyel. Turkeve körülbelül kétfélmillió korona kárt szenvedett ez idő alatt.

A kommun bukásával azután leáldozott Gál és társainak a napja is. A vörös uralom e parazitái vagy az igazságszolgáltatás kezére kerültek, vagy elbujdosnak. A bujdosók között volt Gál Károly, volt huszármester is. Több mint két esztendője, hogy hiába nyomoz utána az egész ország rendőrsége, nem sikerült kézre keríteni, míg végre most hosszas keresés után mégis utolérte a sors és a büntető igazságszolgáltatás keze.

Gál őrmester eddig még kiderítetlen céllal két nappal ezelőtt visszajött Szegedre. Itt akadtak rá az egyik zugszállodában a szemfüles detektívek. Bekísérték a rendőrségre, ahol mindent bevallott; többek közt azt is, hogy jelenleg két törvényes felesége van: az egyik Szegeden, a másik pedig megszállott területen él.

3-4 intelligens fiatalember

(esetleg egyetemi hallgató) uri családnál elsőrendű ebéd-vacsorát kaphat. Vitéz-utca 5. szám, II. emelet jobbra. 1046

Miért kerül 24.000 koronába a 13.500 koronás városi tűzifa?

Miért drágább minden Szegeden, mint az ország bármely városában? — Szomorú fotográfia Szeged város gazdálkodásáról.

SZEGED, október 4.
(Saját tudósítónktól.)

Enyhe napsugárban melegszik még a déli korzó közönsége, de a fűtetlen lakásokban már barátságosan a tartózkodás és a közeledő tél előrevetett árnyékaként jelentkezik már a rémek-réme: a napról napra növekvő drágaság. Ijedten gondol az ember a közeli jövő eshetőségeire. Pénzünk értéke leromlott, az árak ijesztően szöknek a magasba, az ipar szűnetel, a kereskedelem pang, kereseti lehetőség sincsen és egy halhatatlan kórus tövölt bele az ember lelkébe: miből élünk?

Ez a szomorú helyzet emberfeletti feladatot ró mindazokra, akiknek az a hivatásuk, hogy segítsenek az emberek nyomorán. A kormány mindent megtesz a köznyomor enyhítésére. Az állami tisztviselők és alkalmazottak nagyarányú pénzbeli segélyezése folyamatban van és minden lehető elkövetnek a drágaság leküzdésére is. Ezzel az elismerésemellett igyekezettel szemben *éles ellentétet* találunk azonban a szegedi városi tanács ténykedéseiben, amelyek nemcsak hogy könnyítést nem szereznek a városi lakosság megélhetési küzdelmében, hanem a kapkodás, az előre nem látás, a patópáloskodás temérdek példájával, számtalan esetben *még fokozzák is* a csaknem kibírhatalan bajokat.

Tagadhatatlan tény, hogy a Szegeden élő szerencsétleneket még jobban gyöttri a drágaság, mint az ország bármely más részének a lakói. Eddig a város elszigeteltségével magyarázták ezt a szomorú helyzetet, most azonban, hogy az elszigeteltség részben már megszűnt, a helyzet azonban ahelyett hogy javult volna, *még inkább súlyosodott*, rá kell már egyszer mutatnunk a bajok igazi okára. Ez az ok pedig: a város vezetésének egyoldalú és eléggé el nem ítélhető gazdasági politikája. De nemcsak a torony alatti vezetők bűnösek ebben, bűnösek nem kevésbé *azok a városatyák is*, akik csak akkor tülekednek a fórumon, amikor megválasztásukról van szó, de bűnös indolenciával távol maradnak az ügyek intézésétől, amikor polgártársaik vitális érdekeiért kellene sikraszállniok.

Az ingatlaneladásra nézve tett okos és célravezető indítvány tárgyalásánál alig 26 törvényhatósági bizottsági tag jelent meg a polgári középosztályok sorából megválasztottak közül, körülbelül ugyanennyi tanyai városatyával szemben. S a szavazás eredménye: 8 szótöbbség az indítvánnyal szemben vagyis a *tisztviselők szavazata döntött* a tanácsi álláspont mellett. Hol maradtak azok a városatyák, akiknek az agyonnyomított polgárság érdekeiért sorompóba kellett volna szállniok. Ezek bűnös mulasztása teszi lehetővé azt a lehetetlen várospolitikát, mely minden elképzelhető terhet a nagyköruton belül lakó polgárság nyakába zúdít és mentesíti ezek alól a köruton kívül lakókat.

Mert ujabban minden teher a városi lakosság nyakába szakad: felemelték a köztisztviselési díjakat, felemelték a póladót, a vízvezeték járulékot, egyre ujabban fényűzési és egyéb adókat eszelnek ki és ezzel szemben — leszavazzák az indokolt földeladást és egy nobilis toll-

vonással eltörlik a telekértékadót, melyből ezernyi szükséglet nyerhetett volna igazságos és méltányos fedezetet.

Ez a politika az okozója közvetve a szegedi abnormális drágaságnak, de vannak ennek közvetlen előidézői is, szintén a bölcs tanács jóvoltából. A város megcsinálta a közeli-mezési hivatalt, hogy a dolgozó tömegek olcsóbb ellátáshoz jussanak. Ennek a hivatalnak a működéséről eleget keseregtek már a lapok, most csak egyetlen ténykedésére akarunk rávilágítani. A *lakosság téli tűzifa-ellátásáról van szó*.

A város 1000 vagon tűzifát vett az ideai téli szükséglet ellátására. Nagy viharok kavargtak e körül a favásárlás körül. Azt beszélték, hogy 8 milliót veszít ezen az üzleten a város. A polgármester erre eléggé meg nem dicsérhető módon azt felelte, hogy *ez nem fontos*,

a tanácsot csak egy cél vezérli és ez az, hogy olcsó fával lássa el a közönséget, ha itt lesz a tél.

Lássuk már most, hogy hogyan állunk ezzel az olcsó fával. Nem tudjuk, mennyibe került ez a fa a városnak, de megállapítjuk, hogy vagononként 13.500 koronájával kezdte meg a nyáron az árusítást. Ennél többbe tehát semmiesetre sem került. Ezt az árat azután egészen 22.000 koronáig emelte, emelgette a közeli-mezési hivatal, azon a címen, hogy a fa *beszáradt*. Furcsa dolog ez a beszáradás. Emlékszünk rá, hogy mikor a háborús évek valamelyikében a budapesti Neuschloss-cégtől vásárolt fát a város és a cég *beszáradás* címén fel akarta emelni a szerződéses egységárát, a város nemcsak hogy meg nem fizette a követelt ártöbbletet, hanem *be is perelte a szállítócéget* a jogtalan áremelés miatt. Most pedig maga lép az árdragításnak erre a már nem ismeretlen útjára és

vigan cselekszi ugyanazt, amit egy magánvállalkozásnál büntetendő cselekménynek talált.

Közben pedig 13.000 koronáról 24.000 koronára emelkedett Szegeden a tűzifa ára. Kerestük, kutattuk ennek az érthetetlen áremelkedésnek az okát és rájöttünk, hogy nagy része van benne a bölcs tanácsnak is, mely *tipikus árdragítást vitt véghez a város fájával*. A közeli-mezési hivatal ugyanis a téli ellátásra beszerzett famennyiségből eladott 200 vagonát a Behozatali és Kiviteli Részvénytársaságnak, vagononként 17.000 koronáért. A részvénytársaság tovább adta az egész mennyiséget helybeli tűzifa-kereskedőknek és vagononként 19.500 koronát kapott érte. Ezek a kereskedők most vigan árusítják a város fáját és nem számítanak többet métermázsájáért 240 koronánál.

13.500 — 17.000 — 19.500 — 24.000 korona: ime a hatósági tűzifa tüneményes karrierje.

Minő csodás emelkedés, a városi tanács jóvoltából! De még nem is jutottunk a végére. Lesz ez a fa még 3—400 korona is mázsánként, csak legyen aki megfizesse. A polgármester ur meggondolta a dolgot és úgy találta, hogy mégsem az a fontos, hogy olcsó fa legyen ha jön a tél, hanem az, hogy megtérüljön

valami a 8 milliós veszteségből. Helyeselni nem tudjuk az álláspontjának ily módon való megváltoztatását, de még valahogyan meg tudjuk érteni. Azt azonban sehogyssem tudjuk megérteni, hogy ha már szüksége volt a városnak a vagononkénti 3500 koronás ártöbbletre,

miért nem adta a közeli-mezési hivatal közvetlenül a fogyasztóközönségnek a 17.000 koronás ártan a fát,

miért kellett azt ezen az áron egy közvetítő kereskedőnek eladnia, hogy azután egy *hosszadalmas láncművel* eredményeképpen 24.000 koronás ártan jusson a fogyasztókhoz?

Ez az egyetlen példa is elég szomorú bizonyítéka a város lehetetlen gazdálkodásának és annak a végzetes nemtörődömségnek, amellyel a dolgozó polgárok ezernyi érdeke a torony alatt találkozik. Elmondhatnánk még sok egyebet, beszélhetnénk arról is, hogy *miért drágább a szegedi piac a pestinél*, hogy *miért uzsorázhatnak itt büntetlenül a vendéglősök és élelmiszerárusok*, hogy *miért visznek ki mindent a városból*, amire az itteni fogyasztásnak volna szüksége, de meddő munkát végeznénk vele, mert ez a sok „miért?” illetékes helyen siket fülekre talál.

Nem is a hatósághoz intézzük már e sorainkat sem, hanem azokhoz a városatyákhoz, akiknek hivatása lenne a város közgyűlésén éberebb és hathatósabb ellenőrzést gyakorolni és magához a nagyközönséghez, hogy okulva az eseményeken, a jövőben jobban válassza meg az embereit, akikre legvitálisabb érdekeinek képviselőit bízza.

Belvárosi Mozi

Kedden és szerdán a Vigaszínház nagysikerű darabja!

KÉK RÓKA.

Herczeg Ferenc világhírű vígjátéka 5 felvonásban. — A stockholmi Svenska-gyár kitűnő feldolgozása. Szereplők: TORA TEJE, ANDERS WAHL, LARS HAUSON. Azonkívül:

Walewska grófnő.

Regény Napoleon téli hadjáratából hat felvonásban. Főszereplő: Hella Moja.

Előadások fél 5, fél 7 és fél 9 órakor.

Pénteken, szombaton és vasárnap:

1001 ÉJSZAKA.

A keleti mesevilág tökéletes tükré, Kelet misztikumainak, pompás életképeinek hű meglevevítése 7 felvonásban. A színes kinematográfia legművészeiből filmje!

Azonkívül:

Fridolin, mint gentlemann.

Burleszk vígjáték 2 felvonásban.

SZÍNHÁZ

HETI MŰSOR:

Kedd: Szép Heléna, operett. Bérletszünet. Szerda: Pacsirta, operett. A) 9. bérlet. Csütörtök: Bánk bán, szomorújáték. Disz-előadás. Bérletszünet. Péntek: Hallgasson meg Andrienne, vígjáték. B) 10. bérlet. Bemutató előadás. Szombat: Hallgasson meg Andrienne, vígjáték. A) 10. bérlet. Vasárnap délután: A papa kedvence, énekes bohózat. Vasárnap este: A falurossza, népszínmű. Bérletszünet.

Krizzák István

URI CIPÉSZ

Tisza Lajos-körút 46. 1027

Mérfékosztály.

Állandó cipő nagyraktár.